Dosarul nr. 1-216/2025 1-25158968-38-1-12112025

S E N T I N Ț Ă

în numele Legii

30 decembrie 2025 **or. Rezina**

Judecătoria Orhei, sediul Rezina,
Instanța având în componență:
Președintele ședinței, judecător Eugeniu Russ
Grefieri Natalia Catarău,
Corina Cebotari,
Doina Condrea

Cu participarea:
Procurorului Ludmila Devderea
Apărătorului Igor Gandrabur
Inculpatei Anna Malic

examinând în ședință judiciară publică, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, cauza penală după învinuirea lui

Malic Anna *****, născută la *****, IDNP *****, originară și cu viza de reședință *****, *****, ***** cetățean a R. Moldova, fără antecedente penale,

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 27, 322 alin. (1) Cod penal.

Procedura de citare a fost legal executată.

Cauza s-a aflat pe rolul instanței de fond de la 12.11.2025 până la 30.12.2025.

A C O N S T A T A T :

1.Fapta prejudiciabilă constatată.

Malic Anna la 08 septembrie 2025, aproximativ în jurul orei 13:45, urmărind scopul transmiterii tăinuite de control a obiectelor, prin orice mijloace interzise persoanelor deţinute în instituţiile penitenciare, dându-şi seama de caracterul prejudiciabil al acţiunilor sale, prevăzând consecinţele şi admiţând survenirea lor, cunoscând cu certitudine că introducerea, transmiterea şi păstrarea obiectelor interzise în instituţiile penitenciare este interzis, acţionând intenţionat, s-a prezentat la punctul de trecere control al Penitenciarului nr. 17 Rezina, amplasat pe adresa or. Rezina, str. Nistreană 1 pentru întrevedere de lungă durată cu soţul deţinut în Penitenciarul nr. 17 Rezina Codreanu Măric. În timpul petrecerii controlului de specialitate de către colaboratorii Penitenciarului nr.17, cu ajutorul detectorului de metal la cet. Malic Anna, a apărut semnalul de alarmă în zona intimă. Fiind condusă Malic Ana în camera pentru perchiziţionare adăugător, din nou a apărut semnalul de alarmă în zona intimă, ultima s-a aşezat pe scaun şi a aruncat sub masă un telefon mobil de model *****, cu ***** şi *****, fără cartelă SIM, fapt documentat prin procesul-verbal din 08.09.2025 de percheziţie (control, cercetare) şi care este interzis potrivit anexei nr.7 al Statutului executării pedepsei de către condamnaţi, privind lista obiectelor, produselor alimentare şi lucrurilor interzise în penitenciar, aprobată prin Hotărîrea de Guvern nr. 583 din 26.05.2006.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Malic Anna a comis infracțiunea prevăzută de art. 27, 322 alin. (1) din Codul penal, tentativă de transmitere ilegală a obiectelor interzise persoanelor deţinute în instituţiile penitenciare, adică *tentativă de transmitere tăinuită de la control, prin orice mijloace, către persoanele deţinute în instituţiile penitenciare a telefonului mobil*.

2. Privind procedura.

La etapa urmăririi penale, Malic Anna a recunoscut în mod expres vina în legătură cu fapta descrisă mai sus și a acceptat încadrarea juridică a acesteia, în acest sens, servind drept confirmare declarația scrisă personal de ultima și anexată la materialele dosarului.

La fel, la etapa urmăririi penale, Malic Anna, asistată de apărătorul său și-a manifestat voința să încheie acord de recunoaștere a vinovăției.

Astfel, la inițiativa lui Malic Anna și a avocatului Igor Gandrabur în interesele inculpatei și în conformitate cu prevederile art.504, art.505 din Codul de procedură penală, având aprobate, în scris, limitele pedepsei de către procurorul ierarhic superior și luând în considerare faptul că, în baza probelor administrate, reiese că fapta a fost săvârșită de inculpată și rezultă stabilirea vinovăției acesteia, a fost întocmit acord de recunoaștere a vinovăției pe cauza penală în privința lui Malic Anna.

Inculpata Malic Anna, în ședința de judecată a declarat personal, că recunoaște totalmente săvârșirea faptelor incriminate, acceptă probele anexate la dosar, înțelege pentru ce infracțiune este învinuită, recunoaște vinovăția, a încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției în mod benevol și cu bună știință, în prezența apărătorului, înțelege consecințele acordului de recunoaștere a vinovăției, pedeapsa și susține poziția sa privitor la acordul încheiat. Totodată, a solicitat ca instanța de judecata să accepte acordul de recunoaștere a vinovăției cu adoptarea unei sentințe în acest sens.

Instanța de judecată atestă că în conformitate cu art.504 din Codul de procedură penală, (1) Procedura de încheiere a acordului de recunoaştere a vinovăţiei şi judecarea cauzelor penale în cazul încheierii acordului de recunoaştere a vinovăţiei se desfăşoară în ordinea generală stabilită în prezentul cod, cu completările şi derogările prevăzute în prezentul capitol. (2) Acordul de recunoaștere a vinovăției este o tranzacţie încheiată între procuror şi învinuitul, persoană fizică sau juridică care şi-a exprimat acordul de a-şi recunoaşte vina şi acceptă încadrarea juridică a faptei, precum şi forma de executare a pedepsei, în schimbul unei pedepse reduse. (3) Procedura prevăzută în prezentul capitol se aplică în cazul: 1) învinuitului care, la momentul săvârşirii infracţiunii, a împlinit vârsta de 16 ani; 2) infracţiunilor pentru care se aplică pedeapsa cu închisoare pe un termen până la 15 ani inclusiv, cu excepţia celor prevăzute la art.135 şi 135^1 din Codul penal. (4) Acordul de recunoaştere a vinovăţiei nu poate fi încheiat cu persoana învinuită de crearea unui grup criminal organizat sau a unei organizaţii criminale. (5) Acordul de recunoaştere a vinovăţiei poate fi iniţiat de către procuror, de către învinuit şi apărătorul său şi poate fi încheiat în orice moment după punerea sub învinuire şi până la trimiterea cauzei în judecată. (6) În cazul încheierii unui acord de recunoaştere a vinovăţiei, limitele de pedeapsă prevăzute de legea penală se reduc în conformitate cu art.80 din Codul penal.

Potrivit prevederilor art. 505 din Codul de procedură penală, (1) Acordul de recunoaştere a vinovăţiei se întocmeşte în scris, după aprobarea, în scris, a limitelor pedepsei de către procurorul ierarhic superior, cu participarea obligatorie a învinuitului şi a apărătorului acestuia. (2) Acordul de recunoaştere a vinovăţiei poate fi încheiat atunci când, în baza probelor administrate, reiese că faptele au fost săvârşite de învinuit şi rezultă stabilirea vinovăţiei acestuia. (3) Procurorul negociază cu învinuitul şi apărătorul acestuia categoria, cuantumul şi modul de executare a pedepsei care urmează a fi aplicată de instanţa de judecată, în limitele prevăzute de art.80 din Codul penal şi ţinând cont de prevederile art.75–78 din Codul penal.

Totodată, conform prevederilor 506 din Codul de procedură penală, (1) Acordul de recunoaştere a vinovăţiei trebuie să cuprindă: 1) data şi locul încheierii; 2) numele, prenumele şi calitatea persoanelor care au participat la încheierea acordului; 3) datele necesare pentru identificarea învinuitului, prevăzute la art.104 alin.(2), sau datele de identificare a persoanei juridice; 4) descrierea faptei ce formează obiectul acordului şi de care este învinuită persoana; 5) încadrarea juridică a faptei şi pedeapsa prevăzută de lege; 6) mijloacele de probă; 7) declaraţia expresă a învinuitului prin care recunoaşte comiterea faptei şi acceptă încadrarea juridică a acesteia; 8) categoria, mărimea şi modul de executare a pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror şi învinuit, dacă s-a ajuns la un astfel de acord; 9) semnătura procurorului, a învinuitului, a apărătorului şi, în cazul învinuitului minor, a reprezentantului legal al acestuia. (2) Apărătorul certifică separat, în scris, declaraţia că acordul de recunoaştere a vinovăţiei a fost examinat de el personal, că procedura de încheiere a lui, prevăzută în prezentul capitol, a fost respectată şi că recunoaşterea vinovăţiei de către învinuit rezultă din înţelegerea lor confidenţială anticipată. (3) Înainte de trimiterea în judecată a cauzei cu acord de recunoaştere a vinovăţiei, materialele dosarului sunt prezentate învinuitului şi apărătorului său pentru a lua cunoştinţă de ele, conform prevederilor art.293 şi 294.

Reieșind din cele expuse *supra,* instanța de judecată remarcând faptul că acordul de recunoaștere a vinovăţiei a fost întocmit în conformitate cu prevederile legale, iar careva temeiuri ce ar duce la respingerea acestuia nu au fost constatate.

3. Poziţia inculpatei în şedinţă de judecată.

În şedinţă de judecată, inculpata Malic Anna a indicat, că la data de 08 septembrie 2025 în jurul orelor 13:45 era la Penitenciarul nr. 17 Rezina pentru a avea întrevedere cu condamnatul Codrean Maric. I-a adus și un telefon cu scopul de a discuta cu el în penitenciar. Când a trecut controlul la intrarea în penitenciar, colaboratorii de serviciu au depistat telefonul mobil de model *****. Se căiește sincer de cele comise. A menționat, că colaboratorii de serviciu au întrebat-o dacă nu are careva bunuri interzise la ea, a semnat declarația pe propria răspundere prin care confirmă că nu are careva obiecte interzise.

4. Cu privire la aprecierea probelor și încadrarea juridică.

Potrivit art. 384 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Conform art. 389 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin.

(3) din Codul de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.

Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatei Malic Anna a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatei i-a fost adus la cunoștință atât *„natura”* și *„cauza”* acuzației, cât și probele pe care se fundamentează aceasta, într-o manieră detaliată prin ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuită, prin ordonanța de punere sub învinuire.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie și necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate *(cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007)*. La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților *(cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei)*.

În corespundere cu prevederile art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

În continuare, în conformitate cu art.101 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, instanța statuează că chiar dacă inculpata Malic Anna își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptei comise, cât și a vinovăției acesteia în comiterea infracțiunii, după cum urmează din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpată prin acordul de recunoaștere a vinovăției:

- ***declarațiile martorului Melnic Veronica*** (f.d.24-25);
- ***declarațiile martorului Postolachi Maria*** (f.d.26);
- ***declarațiile martorului Mușțuc Adriana*** (f.d.27-28);
- ***declarațiile martorului David Alexandru*** (f.d.29-30);
- ***declarațiile martorului Stratan Marcel*** (f.d.31-32);
- ***declarațiile martorului Grosu Roman*** (f.d.33-34);
- ***-proces-verbal de ridicare, de percheziţie (control, cercetare) şi ridicare a bunurilor din 08.09.2025*** (f.d. 12);

- proces-verbal de ridicare din 11 septembrie 2025 a înregistrărilor video pe faptul tentativei de introducere de către Malic Anna a unui obiect interzis (f.d. 36);

-procesul-verbal de examinare a obiectului din 12.09.2025 a unui disc DVD-R cu înregistrări video (f.d. 37-38);

-mijloc de probă: un disc DVD-R cu înregistrarea video privind tentativa introducerii de către Malic Anna a unui obiect interzis în Penitenciarul nr. 17 Rezina către deţinutul Codreanu Maric la 08.09.2025 (f.d. 39);

- procesul - verbal de cercetare la faţa locului din 08.09.2025 (f.d. 8);

- procesul - verbal de examinare a obiectului din 18.09.2025 a unui telefon mobil de model **, cu ***** şi ******* (f.d. 41);

- corp delict: unui telefon mobil de model *****, cu ***** şi ***** (f.d. 44).

În acest context, prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

La caz, instanța susține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național *(Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83)*, or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri *(Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, §33, Dimitrov și Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62)*.

Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind *accesul în egală măsură a tuturor părţilor la cercetarea probei*.

Astfel, instanța a constatat din materialele cauzei că partea apărării a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunțate în rechizitoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (4) din Codul de procedură penală, adoptând o poziție clară, prin care au renunțat expres la anumite garanții procesuale, solicitând examinarea cauzei în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicții esențiale și semnificative între probele cu martori și cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanțele expuse în învinuirea adusă inculpatei.

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1)-4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

Astfel, conform ordonanței de punere sub învinuire, dar și potrivit acordului de recunoaștere a vinovăției, acțiunile lui Malic Anna au fost încadrate juridic în baza art. 27,

264^1 alin. (1) Cod penal, care la rândul său stabilește răspunderea penală pentru *tentativă de transmitere ilegală a obiectelor interzise persoanelor deţinute în instituţiile penitenciare, adică tentativă de transmitere tăinuită de la control, prin orice mijloace, către persoanele deţinute în instituţiile penitenciare a telefonului mobil*.

În continuare, instanţa precizează că verificând respectarea condițiilor prevăzute de Codul de procedură penală şi verificând declaraţiile inculpatei Malic Anna, oferite în instanţa de judecată, care de altfel a recunoscut integral vina în comiterea faptei, oferind detalii signifiante concordante acuzaţiei aduse, în coraport cu declaraţiile martorilor şi cercetarea nemijlocită a restul mijloacelor de probă în şedinţă de judecată, administrate la urmărire penală, instanţa a constatat că a avut loc fapta prejudiciabilă, care a fost săvârşită de inculpată cu vinovăţie, încadrate în conformitate cu prevederile normelor din Codul penal al Republicii Moldova, după semnele invocate *infra*.

Astfel, apreciind probele, instanţa statuează că, în mod evident s-a constatat tentativa de transmitere ilegală a telefonului mobil persoanei deţinute în IP-17 Rezina, săvârşită de către Malic Anna cu intenţie directă, avându-se în vedere aspectul volitiv şi intelectiv la săvârşirea infracţiunii.

Respectiv, prin prisma celor enunțate, instanța apreciază că vinovăția inculpatei este stabilită prin ansamblul probator administrat în prezenta cauză penală, care confirmă că Malic Anna a cercat să transmită ilegal obiectul interzis (telefonul mobil) persoanei deţinute în instituţia penitenciară.

Cu referire la temeiul juridic de atragere la răspundere penală, instanţa concretizează că în conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracţiunea este o faptă *(acţiune sau inacţiune)* prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăţie şi pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art.52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componenţa infracţiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracţiunii potrivit unui articol concret din codul penal.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanţa de judecată relevă că în cauza *„Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993”* CtEDO a statuat că *„(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci când individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este data în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”*.

În speță, instanța constată că inculpata a atentat la *obiectul juridic special* al infracţiunii

prevăzute la art.322 alin.(1) Cod penal, care îl constituie relaţiile sociale cu privire la transmiterea în condiţii de legalitate a obiectelor către persoanele deţinute în penitenciar.

Obiectul material al infracţiunii prevăzute la art.322 alin.(1) Cod penal, îl reprezintă telefoanele mobile, cartelele SIM și alte dispozitive de comunicare la distanță (radiotelefoane, stații radio, computere, tablete), precum și subansamblele sau accesoriile pentru acestea.

Introducerea în penitenciar a telefonului mobil este interzisă conform prevederilor art. 242^2 alin. (5) din Codul de executare şi care sunt incluse în Lista obiectelor, produselor alimentare şi lucrurilor interzise în penitenciar şi/sau izolatorul de urmărire penală, prevăzută de pct. 11, anexa nr. 7 la Statutul executării pedepsei de către condamnaţi aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 583 din 26.05.2006.

Latura obiectivă a infracţiunii prevăzute la art.322 alin.(1) Cod penal, se exprimă în fapta prejudiciabilă exprimată în acţiunea de transmiterea tăinuită de control prin orice mijloace persoanelor deţinute în instituţiile penitenciare a telefoanelor mobile, a cartelelor SIM și a altor dispozitive de comunicare la distanță (radiotelefoane, stații radio, computere, tablete), precum și a subansamblelor sau a accesoriilor pentru acestea.

Probele analizate denotă acţiunile ilegale ale inculpatei Malic Anna, care au fost îndreptate de a transmite un telefon mobil unei persoane ce se află în detenţie în Penitenciarul nr. 17 Rezina.

Infracţiunea prevăzută la art.322 alin.(1) din Codul penal, este una formală. Ea se consideră consumată din momentul săvârşirii transmiterii tăinuite de la control a bunurilor/obiectelor a căror transmitere este interzisă.

Tentativa este consumată în cazul în care acţiunea a început şi a fost dusă până la capăt, dar nu s-a produs rezultatul, el fiind înlăturat, din cauze ce nu depind de voinţa făptuitorului.

Transmiterea telefonului mobil către condamnatul Codreanu Maric, deţinut în Penitenciarul nr. 17 Rezina, din cauze independente de voinţa lui Malic Anna, nu şi-a produs efectul, din motiv că, fiind verificată la data de 08 septembrie 2025, de către angajaţii instituţiei penitenciare a fost depistat obiectul interzis, de-aceea, potrivit prevederilor art.27 din Codul penal, faptele lui Malic Anna au fost calificate drept tentativă de infracţiune.

Astfel, instanţa de judecată apreciază că în acţiunile inculpatei Malic Anna sunt prezente semnele laturii obiective a infracţiunii prevăzute de art.27, 322 alin.(1) din Codul penal.

Latura subiectivă a infracţiunii specificate la art.322 alin.(1) Cod penal, se caracterizează prin intenţie. Astfel, în baza probatoriului administrat în cauză, se constată întrunirea laturii subiective, care include vinovăţia lui Malic Anna sub formă de intenţie, adică făptuitoarea îşi dădea seama şi dorea transmiterea tăinuită de control a telefonului mobil.

Subiectul infracţiunii prevăzute la art.322 alin.(1) din Codul penal, este persoana fizică responsabilă, care la momentul comiterii faptei avea împlinită vârsta de 16 ani.

Respectiv, inculpata Malic Anna întruneşte semnele subiectului infracţiunii prevăzute la art.27, 322 alin.(1) din Codul penal.

Totodată, în cadrul ședinței de judecată s-a stabilit vinovăția inculpatei Malic Anna dincolo de orice îndoială rezonabilă. Astfel, instanța de judecată va accepta acordul de recunoaștere a vinovăției și va emite o sentință de condamnarea în privința acesteia.

5. Cu privire la individualizarea pedepsei.

În conformitate cu art.509[1] alin.(4) – (5) din Codul de procedură penal, *la stabilirea pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror şi învinuit, instanţa verifică dacă individualizarea acesteia a fost efectuată în limitele de pedeapsă prevăzute de legea penală, dacă limitele pedepsei au fost reduse în condiţiile art.80 din Codul penal şi dacă au fost aplicate prevederile art.75–78 din Codul penal. În cazul acceptării acordului de recunoaştere a vinovăţiei, instanţa de judecată nu poate modifica încadrarea juridică a faptei, pedeapsa negociată în acord sau modul de executare a pedepsei. Dispozitivul sentinţei trebuie să conţină informaţiile specificate la art.395, care se aplică în mod corespunzător. În cazul în care s-a comis o eroare la stabilirea pedepsei definitive cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror şi învinuit, instanţa, la pronunţarea sentinţei, poate înlătura eroarea constatată, fără a agrava starea învinuitului. Instanţa poate aplica pedeapsa complementară în cazul în care ajunge la această concluzie.*

Instanța de judecată notează, că potrivit acordului de recunoaștere a vinovăției din 10 noiembrie 2025, încheiat între procurorul Procuraturii Orhei, oficiul Rezina Ludmila Devderea, aprobată de procurorul, adjunct-interimar al Procurorului șef al Procuraturii Orhei, șef al Oficiului Rezina, Nicolae Burduja, şi învinuita Malic Anna, asistată de apărătorul Igor Gandrabur, în urma negocierilor s-a ajuns la următorul consens cu privire la pedeapsa, ce urmează a fi aplicată în privința lui Malic Anna - pedeapsa cu închisoare pe un termen de 1 an, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu suspendarea pe un termen de probațiune de 1 an, cu stabilirea următoarelor obligațiuni și anume: să se prezinte la organul de probaţiune la datele fixate de acesta, să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare, care depășește 5 zile, să participe la programe probaționale.

Această înțelegere a fost formulată în baza următoarelor circumstanțe, pe care procurorul le-a luat în considerare în timpul negocierilor:

1) voința învinuitului de a coopera la efectuarea urmăririi penale – învinuita Malic Anna și-a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii incriminate și a solicitat încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției;

2) recunoașterea vinovăției și voința liber exprimată – învinuita Malic Anna și-a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii, este de acord cu încadrarea juridică și nu a negat fapta incriminată;

3) natura și gravitatea acuzației înaintate - Malic Anna este învinuită în săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave prevăzute de art. 27, 322 alin. (1) Cod Penal;

4) pericolul public prezentat de învinuit – învinuita Malic Anna se caracterizează pozitiv, la evidenţa medicului narcolog şi psihiatru nu se află, fără antecedente penale;

5) interesul public de a obține o judecare mai operativă cu cheltuieli mai reduse - la caz, prin încheierea acordului privind recunoașterea vinovăției și expedierea cauzei penale în instanța de judecată, va fi obținută o examinare mai rapidă, eficientă și cu cheltuieli reduse atât ale părților implicate în proces cât și ale statului.

De asemenea, la stabilirea pedepsei sub formă de închisoare, expusă în acordul de recunoaștere a vinovăției, s-au respectat prevederile art. 80 alin. (1) Cod penal, care stabilesc

că în cazul în care persoana pusă sub învinuire încheie un acord de recunoaștere a vinovăției, iar instanța de judecată acceptă acest acord, limitele de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod se reduc cu o treime.

Iar în conformitate cu prevederile art.81 alin.(3) din Codul penal, mărimea pedepsei pentru tentativă de infracţiune ce nu constituie o recidivă nu poate depăşi trei pătrimi din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod pentru infracţiunea consumată.

În acest caz, conform prevederilor art. 80 alin. (1) Cod penal, limitele pedepsei cu închisoare, prevăzute de art.322 alin.(1) Cod penal, care urmează a fi reduse cu o treime, vor fi de la 6 luni până la 1 an.

Ținând cont de circumstanțele cauzei, de comportamentul inculpatei Malic Anna până și după săvârșirea infracțiunii, precum și din faptul că aceasta a recunoscut vinovăția, a încheiat acordul de recunoaștere, fără antecedente penale, instanța ajunge la concluzia că corectarea inculpatei Malic Anna este posibilă prin stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare în mărime de 1 an, așa cum a fost negociată în acordul de recunoaștere a vinovăției.

Potrivit art. 90 alin. (1) din Codul penal, la stabilirea pedepsei cu închisoarea de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenţie, ținând cont de circumstanțele cauzei şi de persoana celui vinovat, instanţa de judecată poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

La fel, se specifică că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal - suspendarea condiţionată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnatului prin lege de a se corecta.

Aşadar, ținând cont de gravitatea faptei săvârșite, de persoana inculpatei Malic Anna, care a comis o infracţiune mai puțin gravă şi în opinia instanţei, nu prezintă în continuare un pericol, instanţa consideră că corijarea şi reeducarea lui Malic Anna poate avea loc fără izolarea sa de societate, cu suspendarea executarea condiționată a pedepsei, astfel că în speță nu este nici un impediment pentru aplicarea acestei norme de drept şi astfel se va asigura şi garanţia existenței unui proces echitabil.

Instanţa reține că instituția suspendării condiţionate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă, în condiţiile, când la etapa actuală, se pune accentul pe căi de reeducare a persoanelor condamnate nu prin privare de libertate, dar prin cele neprivative de libertate, care, ar fi mai eficiente, or şi Curtea Europeană în jurisprudenţa sa, s-a pronunţat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate (cauza Varga şi alţii v. Ungaria, hotărârea din 10 martie 2015, § 104; cauza Norbert Sikorski v. Polonia, hotărârea din 22 octombrie 2009, §158), statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile detenției, şi nu aplicarea automată a pedepsei închisorii (cauza Kyprianou v. Cipru, hotărârea din 15 decembrie 2005, § 108).

În argumentare, instanţa mai precizează că la rândul său, conform normei nr. 19 din Recomandarea CM/Rec (2017) 3 a Comitetului de Miniștri adresată statelor membre cu privire la normele europene privind sancțiunile și măsurile comunitare stabilește standardele Consiliului Europei privind sancțiunile/măsurile alternative la pedeapsa cu închisoarea, alternativele la pedeapsa cu închisoarea ar trebui să fie disponibile pentru a fi utilizate în cât

mai multe cauze posibil şi prin urmare, orice obstacole formale, inclusiv de natură juridică, ce împiedică utilizarea unor pedepse și măsuri alternative în cauzele cu infracțiuni grave și recidivă sau în legătură cu anumite tipuri de infracțiuni, sau orice alte limitări legale ar trebui revizuite și eliminate în măsura în care acest lucru este necesar, iar astfel de constrângeri pot diminua capacitatea pedepselor și a măsurilor alternative de a contribui la scăderea numărului de persoane din penitenciare.

Respectiv, conform Recomandării nr. R(92)17 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei referitoare la consecvența în pronunțarea sentințelor, atât legislația, cât și instanța judecătorească ar trebui să ia în considerare individualizarea pedepsei, iar prin urmare, pentru a evita dificultățile neobișnuite și a nu afecta reabilitarea infractorului, trebuie să se țină seama de circumstanțele personale ale infractorului și, în special, de impactul probabil al pedepsei asupra fiecărui infractor în mod individual (norma A.8) şi mai mult, caracterul de ultimum remedium al pedepselor privative de libertate este crucial pentru conceptul de politici penale și al unei legi penale umane și liberale.

Astfel, pedeapsa cu închisoarea ar trebui aplicată numai în acele cazuri în care, ținând seama de toate circumstanțele relevante, gravitatea infracțiunii ar face ca orice altă pedeapsă în mod clar să fie inadecvată (normele B.2 şi B.5 ale Recomandării nr. R(92)17).

În acest context, instanţa statuează în privinţa suspendării condiţionate a executării pedepsei în privinţa inculpatei Malic Anna pe un termen de 1 an, așa cum a fost negociată în acordul de recunoaștere a vinovăției.

De asemenea, pentru a asigura corectarea condamnatului, instanţa îl va obliga, în conformitate cu prevederile art. 90 alin. (6) din Codul penal ca în termenul de probațiune să se prezinte la organul de probaţiune la datele fixate de acesta; să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare, care depășește 5 zile; să participe la programe probaționale.

6. Cu privire la mijloacele materiale de probă.

Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(1) pct.13, art.397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delicte.

La caz, instanța de judecată reține că prin ordonanța ofițerului de urmărire penală din 12 septembrie 2025 a fost recunoscut în calitate de mijloc de probă *un disc de tip DVD-R,* pe care se conțin secvențe video din data de 08.09.2025 din camera pentru întrevederi de lungă durată nr. 2 al IP-17 Rezina (f.d.39, 40).

Prin ordonanța ofițerului de urmărire penală din 18 septembrie 2025 a fost recunoscut în calitate de corp delict un telefon mobil de model *****, cu ***** şi *****.

Potrivit art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală documentele care constituie corpuri delicte rămân în dosar pe tot termenul de păstrare a lui sau, la solicitare, se remit persoanelor interesate, iar din conținutul prevederilor art. 157 alin. (1) din Codul de procedură penală denotă că constituie mijloc material de probă documentele în orice formă *(scrisă, audio, video, electronică etc.)* care provin de la persoane oficiale fizice sau juridice dacă în ele sunt expuse ori adeverite circumstanțe care au importanță pentru cauză.

Subsecvent, art. 157 alin. (2) din Codul de procedură penală stipulează că documentele se anexează, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței, la

materialele dosarului și se păstrează atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv. În cazul în care documentele în original sunt necesare pentru evidență, rapoarte sau în alte scopuri legale, acestea pot fi restituite deținătorilor, dacă este posibil fără a afecta cauza, copiile de pe acestea păstrându-se în dosar.

Elucidând cele expuse supra, se concluzionează că, un disc de tip DVD-R, pe care se conțin secvențe video din data de 08.09.2025 din camera pentru întrevederi de lungă durată nr. 2 al IP-17 Rezina, recunoscut în calitate de mijloc de probă, urmează să se păstreze în original, păstrarea căruia este permisă de norma de drept și necesară reieșind din circumstanțele de fapt și drept depistate în cadrul ședinței de judecată.

În dezbateri judiciare, procurorul a solicitat ca telefonul mobil de model *****, cu ***** şi ***** să fie supus confiscării speciale ca bun utilizat pentru săvârșirea infracțiunii și a fi supus în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului.

Avocatul inculpatei nu a obiectat referitor la soluția telefonului mobil.

Potrivit art. 162 alin. (1) pct. 1) din Codul de procedură penală, se statuează că în cazul soluţionării cauzei în fond, se hotărăşte chestiunea cu privire la corpurile delicte şi în acest caz, uneltele care au servit la săvârşirea infracţiunii vor fi confiscate şi predate instituţiilor respective sau nimicite.

Concomitent, potrivit art. 106 alin. (1) şi (2) din Codul penal, (1) confiscarea specială constă în trecerea, forţată şi gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin.(2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite, nu pot fi recuperate sau confiscarea acestora este imposibilă din orice alt motiv, se confiscă prioritar un alt bun cu valoare echivalentă, iar în lipsa acestuia, contravaloarea acestora. (2) Sunt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare): a) utilizate sau destinate pentru săvârşirea unei infracţiuni.

De asemenea, în conformitate cu art. 229^4 alin.(1) din Codul de procedură penală, confiscarea specială şi confiscarea extinsă a bunurilor infracţionale, precum şi repararea prejudiciilor cauzate prin infracţiuni se dispun prin hotărîrea instanţei de judecată în condiţiile prezentului cod şi ale Codului penal.

Instanţa, apreciind probele în şedinţă de judecată, a constatat în prezenta sentinţă interesul inculpatei de a transmite ilegal telefonul mobil de model *****, cu ***** şi *****.

În aceste condiţii, instanţa va dispune confiscarea specială a telefonului mobil de model *****, cu ***** şi ***** şi îl va trece în beneficiul statului.

În concordanţă cu cele expuse, se motivează şi prin jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, așa cum se arată în cauza *Frizen contra Rusiei*, potrivit căreia indiferent dacă este considerată o *„pedeapsă”* sau o *„reglementare a folosinței bunurilor”*, în toate cazurile, confiscarea intră sub incidența art.1 § 2 din Protocolul nr.1 adiţional la Convenţie.

Din acest motiv, chiar dacă sub cupola teoriei *„conceptului autonom”*, confiscarea ar putea, în lumina circumstanțelor particulare ale cazului, să fie considerată o *„pedeapsă”*, această constatare nu conduce, *per se*, la încălcarea dreptului de proprietate.

Mai mult ca atât, instanţa notează că confiscarea activelor care pot fi fie instrumente, fie produse provenite din săvârșirea de infracțiuni nu intră în mod necesar în domeniul de aplicare al art. 1, primul paragraf, teza a doua din Protocolul nr. 1 adiţional la Convenţie (*Handyside împotriva Regatului Unit*, § 63; *Agosi împotriva Regatului Unit*, § 51), deși confiscarea, prin însăși natura sa, privează o persoană de proprietatea sa.

La fel, orice ingerință din partea unei autorități publice la respectarea *„bunurilor”* poate fi justificată dacă servește unui interes public (sau general) legitim [(*Béláné Nagy împotriva Ungariei* (MC), § 113; (*Lekić împotriva Sloveniei* (MC), § 105].

Or, în cadrul sistemului de protecție instituit de Convenție, este de competența autorităților naționale să efectueze evaluarea inițială cu privire la existența unei probleme de interes public care să justifice măsurile de privare de proprietate sau care constituie o ingerință în dreptul la respectarea *„bunurilor”*.

7. Cu referire la măsura preventivă.

În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventive, ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

La caz, instanţa remarcă că în privinţa inculpatei Malic Anna la data de 10.11.2025 a fost aplicată măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi localitatea pe un termen de 60 zile.

În acest context, instanţa relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

Instanța remarcă, că inculpata Malic Anna și-a recunoscut vina, se căiește sincer, între ea și procurorul Ludmila Devderea a fost încheiat un acord de recunoaștere.

Elucidând cele expuse *supra*, instanţa găsește de cuviință, că până la rămânerea definitivă a sentinței, a menține în privința inculpatei Malic Anna măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara.

8. În contextul celor expuse și a probelor cercetate sub toate aspectele, complet și obiectiv, în conformitate cu prevederile articolului 80,81, 90 și 106 din Codul penal, art. 157-162, 340, 384-389, 392-395, 397, 509^{1} și 437 alin. (1) pct. 1^{2}) din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se acceptă acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat între Malic Anna și procuror.

Se recunoaște vinovată Malic Anna în comiterea infracțiunii prevăzute de art.27, 322 alin.(1) Cod penal, stabilindu-i-se pedeapsă, conform prevederilor art. 80 alin.(1) Cod penal, sub formă de 1 (unu) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, se suspendă condiționat executarea pedepsei numită lui Malic Anna pe un termen de probațiune de 1 (unu) ani, dacă în această perioadă de timp, condamnata nu va săvârși o nouă infracțiune şi prin respectarea condiţiilor probaţiunii, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

În conformitate cu prevederile art. 90 alin. (6) din Codul penal, în perioada de probaţiune, Malic Anna se obligă:

- să se prezinte la organul de probațiune la datele fixate de acesta;

- să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare, care depășește 5 zile.

-să participe la programe probaționale.

Controlul asupra executării de către Malic Anna a obligațiilor stabilite prin prezenta sentinţă se pune în seama organului de probațiune din raza teritorială a domiciliului acestuia.

Termenul de executare a pedepsei în privinţa lui Malic Anna se va calcula din momentul rămânerii definitive a prezentei sentinţe.

Mijlocul de probă - un disc de tip DVD-R, pe care se conțin secvențe video din data de 08.09.2025 din camera pentru întrevederi de lungă durată nr. 2 al IP-17 Rezina, după intrarea sentinței în vigoare, urmează a fi păstrate la materialele dosarului.

Se supune confiscării speciale în beneficiul statului din contul lui MalicAnna a corpului delict – telefonul mobil de model *****, cu ***** şi *****

Măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara se va menține până la intrarea sentinței în vigoare.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Președintele ședinței,
judecător **/semnătura/** **Eugeniu Russ**

Copia corespunde originalului,
Judecător **Eugeniu Russ**